

Sygn. akt III A Ua 158/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Kunecka
Sędziowie:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz SSA Jacek Witkowski (spr.)
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o emeryturę

na skutek apelacji Z. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 30 listopada 2011 r. sygn. akt VII U 1108/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2011 r., sygn. akt VII U 1108/11, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy oddalił odwołanie Z. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 9 maja 2011 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

W Hucie (...) w W. były dwa Oddziały Produkcyjne A i B, Pakownia, Działy Pomocnicze, jak: Elektryczny, Budowlany, Transportowy, Kolejowy, Magazyn oraz Skrzynkarnia. Dział Skrzynkarni nie był działem produkcyjnym, zajmował się jedynie zbijaniem z przyciętych odpowiednio desek i przygotowaniem skrzyń, w których było pakowane szkło. Pracownicy Skrzynkarni podzieleni byli na 4-osobowe brygady. Brygadzysta nadzorował pracę, jednocześnie był

przerzynaczem, pomagał zbijać skrzynie; pozostali pracownicy wykonywali prace ładowaczy i zbijaczy. Działem tym kierował kierownik, który rozdzielał prace na poszczególne brygady.

Z. W. (ur. (...)) z dniem 17.04.1969 r. podjął zatrudnienie w Hucie (...) w W. jako pracownik fizyczny, zbijacz skrzyń w Skrzynkarni. Początkowo do jego obowiązków należało zbijanie drewnianych opakowań do wyrobów szklanych za pomocą młotka i gwoździ. Deski wyrównywano na strugarkach. W dniu 27.11.1972 r. zakład pracy ustalił wnioskodawcy grupę zaszerogowania na stanowisku stolarza zatrudnionego w Skrzynkarni. W trakcie zatrudnienia wnioskodawca nabył uprawnienia do obsługi urządzeń stolarskich służących do przycinania desek zarówno na długość, jak i szerokość, pilarek tarczowych. W związku z tym zmienił się jego zakres obowiązków; wnioskodawca wykonywał pracę polegającą na przycinaniu na odpowiednią długość lub szerokość desek służących do produkcji skrzyń. Z dniem 1.04.1976 r. zakład pracy przyznał powodowi dodatek w związku z wykonywaniem przez niego funkcji brygadzysty. Do jego obowiązków należało: dobór odpowiednich materiałów do produkcji skrzyń, przycinanie materiałów do odpowiedniej długości i szerokości, stały nadzór i odpowiedzialność za wykonanie opakowań, reperacja kontenerów, skrzyń i palet, opisanie i oznakowanie skrzyń, organizowanie stanowisk pracy, itp.

Dzień pracy wnioskodawcy rozpoczął się od pobrania zlecenia na wykonanie określonej pracy, następnie ustalał ilość pracowników, których w danym dniu miał do dyspozycji. Razem z pracownikami pobierał tarcicę zawożoną na wózkach na halę. Na maszynie wnioskodawca przycinał deski na odpowiednią długość i szerokość, które następnie pracownicy odbierali i zbijali skrzynie. Wnioskodawca wówczas nadzorował te prace i sprawdzał jakość wykonania, pomagał zbijać skrzynie. Gotowe skrzynie układane były na suwnicy, która zawoziła je na Oddział Pakowni.

Na hali, na której znajdowała się Skrzynkarnia, był hałas maszyn, na których przycinano deski, pył z przycinanych desek; hala była nieogrzewana.

Zarządzeniem z dnia 15.11.1985 r. Dyrektor Huty (...) w W. ustalił wykaz stanowisk pracy, na których przysługuje dodatkowe wynagrodzenie z tytułu pracy w warunkach szkodliwych i uciążliwych. I tak pod pozycją 39, 40, 41 wpisano kolejno: zbijacza skrzyń, stolarza (przerzycacz tarcicy i płyt pilśniowych, cieśla (wraz ze stolarzem)). Wnioskodawca otrzymywał taki dodatek, a także napoje w okresie letnim i zimowym.

Z dniem 31.10.1991 r. stosunek pracy ustał w związku z likwidacją Huty (...) w W.. Wnioskodawca otrzymał wówczas świadectwo pracy, w którym podano, że zajmował stanowisko stolarza. Żaden z pracowników, w tym wnioskodawca, zatrudnionych na Oddziale Skrzynkarni (późniejsza nazwa Oddział Produkcji Opakowań), nie otrzymali świadectw pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wystawionych przez pracodawcę.

Od dnia 8.01.1992 r. do dnia 2.04.2000 r. wnioskodawca pracował jako portier w Przedsiębiorstwie (...)

W dniu 22.05.2000 r. H. P., który nie był już pracownikiem w/w huty, na prośbę wnioskodawcy wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach od dnia 17.04.1969 r. do dnia 31.10.1991 r., podając, że w/w okresie Z. W. pracował jako stolarz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. na stanowisku wymienionym w wykazie "A", dz. V, poz. 5B, pkt 5.

W dniu 6.02.2001 r. wnioskodawca złożył wniosek do Powiatowego Urzędu Pracy w W. o przyznanie mu prawa do zasiłku przedemerytalnego. Po ponownym rozpoznaniu wniosku, organ I-szej instancji decyzją z dnia 21.07.2005 r. odmówił mu prawa do w/w zasiłku, uznając, że zeznania świadków są niewiarygodne w zakresie obowiązków i czasu pracy wnioskodawcy, stąd brak podstaw do ustalenia, że pracował w warunkach szczególnych. Na skutek odwołania wnioskodawcy, Wojewoda (...) decyzją z dnia 8.09.2005 r., uchylił zaskarżoną decyzję i orzekł o przyznaniu odwołującemu prawa do zasiłku przedemerytalnym. W lakonicznym uzasadnieniu tej decyzji brak jest wskazania jakichkolwiek przepisów określających podstawę prawną zaliczenia spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych.

Decyzją z dnia 23.09.2005 r. Powiatowy Urząd Pracy w W. ustalił wnioskodawcy prawo do zasiłku przedemerytalnego od dnia 7.02.2001 r. Decyzją z dnia 2.11.2005 r., wydaną w oparciu o ustawę z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach

przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252), organ rentowy podjął wypłatę w/w zasiłku począwszy od sierpnia 2004 roku.

W dniu 24.03.2011 r. Z. W. złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 9.05.2011 r. organ rentowy odmówił prawa do wnioskowanego świadczenia, bowiem nie udokumentował ani jednego dnia pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przedstawione zaś świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych ze względu na brak pieczętki nagłówkowej zakładu pracy i wymogów merytorycznych, gdyż powołane zarządzenie jest nieaktualne, natomiast w zarządzeniu z dnia 7.07.1987 r. nie figuruje stanowisko stolarza.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji powołując się na treść art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.) uznał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Sąd po dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po ustaleniu charakteru, warunków pracy, zakresu obowiązków jakie wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zatrudnienia w Hucie (...) od dnia 17.04.1969 r. do dnia 31.10.1991 r., stwierdził, że praca na stanowisku pracownika fizycznego – zbijacza skrzyń, nie jest wymieniona w wykazie prac, w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, zawartym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozostałe okoliczności, tj. ukończenia przez wnioskodawcę wymaganego wieku - 60 lat - oraz wykazanie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze powyżej 25 lat były bezsporne.

Brak spełnienia przesłanki 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych stanowił podstawę do oddalenia odwołania wnioskodawcy.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie art. 233 § 1 kpc przez nie rozważenie całości materiału dowodowego w sposób wszechstronny i pominięcie dowodu z Decyzji Wojewody (...) z dnia 8.09.2005 r. oraz decyzji Powiatowego Urzędu Pracy w W. z dnia 23 września 2005 r. w zakresie wskazanych w tych decyzjach podstaw prawnych, z których jednoznacznie wynika, że z dniem 7.02.2001 r. wnioskodawcy przyznano zasiłek przedemerytalny na podstawie art. 29 i 30 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) w zw. z art. 37j ust. 1 i art. 37 I ustawy z dnia 14.12.2004 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (tj. Dz.U. 2003 r. Nr 58, poz. 514 z późn.zm.), art. 146 ustawy z dnia 20.04. 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2004 r. Nr 99, poz. 1001 z późn.zm.) wskutek spełnienia przez wnioskodawcę przesłanki z art. 37 j ust. 1 pkt 2 w/w ustawy, tj. wykazanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach;
2. naruszenie art. 3 kc i zastosowanie przepisów obecnie obowiązujących, tj. art. 30 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 z późn. zm.), kiedy względem wnioskodawcy należy - według skarżącego - stosować przepisy art. art. 29 i 30 ustawy z dnia 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) w zw. z art. 37j ust. 1 i art. 37 I ustawy z dnia 14.12.2004 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (tj. Dz.U. 2003 r. Nr 58, poz. 514 z późn. zm.), art. 146 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. 2004 r. Nr 99, poz. 1001 z późn. zm.), co doprowadziło do sprzecznego z prawem przyjęcia, że wnioskodawca nie pracował w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze;
3. naruszenie przepisu art. 244 § 1 kpc przez niezastosowanie tego przepisu do decyzji Wojewody (...) z dnia 8 .09.2005 r. oraz decyzji PUP w W. z dnia 23.09.2005 r. i pominięcie, że decyzje wydane przez organy państwowe

korzystają z domniemania prawdziwości i autentyczności, a brak zaprzeczenia prawdziwości tych dokumentów powinien skutkować uznaniem, że zgodnie z ich treścią wnioskodawca przez 15 lat świadczył pracę w warunkach szczególnych;

4. naruszenie art. 2 Konstytucji przez pominięcie zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz naruszenie ochrony praw nabytych.

Wobec tak przedstawionych zarzutów wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania przez przyznanie prawa do emerytury i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zgromadził w sprawie wystarczający materiał dowodowy, a jego ocena nie narusza granic zastrzeżonych dla swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.). Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz treści obowiązujących przepisów, a Sąd Apelacyjny aprobując w pełni te ustalenia przyjmuje je za własne bez potrzeby szczegółowego ich przytaczania.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy wnioskodawca spełnił przesłanki uprawniającego go do uzyskania emerytury w niższym wieku z uwagi na pracę w warunkach szczególnych.

Swoje uprawnienie do emerytury wnioskodawca wywodzi z treści przepisu art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie z treścią przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (dla mężczyzn 65 lat). Natomiast wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowiska oraz warunki na podstawie, których osobom wymienionym w art. 32 ust. 2 i 3 w/w ustawy przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie "przepisów dotychczasowych", tj. rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zatem wnioskodawca, aby uzyskać prawo do emerytury przy ukończonym 60 roku życia musi wykazać co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zauważyć należy, że obecna definicja pracy w szczególnych warunkach odwołuje się jedynie do wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i to ono jest podstawą ustalenia, czy praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Fakt pracy w warunkach szczególnych winien więc, w razie stwierdzenia w świadectwach pracy wykonywania prac w szczególnych warunkach na podstawie przepisów branżowych, ustalić każdorazowo Sąd odnosząc się do cyt. wyżej rozporządzenia.

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych. Oznacza to, iż w rozpoznawanej

sprawie to wnioskodawca winien wykazać, iż spełnia przesłanki do otrzymania świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu Okręgowego, iż wnioskodawca nie wykazał 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Wnioskodawca zarówno w toku postępowania przed organem rentowym, jak również w czasie postępowania sądowego, nie przedstawił wystarczających dowodów potwierdzających jego pracę w warunkach szczególnych. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy okres pracy wnioskodawcy od dnia 17.04.1969 r. do dnia 31.10.1991 r. w Hucie (...), nie może być uznana za pracę w warunkach szczególnych. Organ rentowy, jak i Sąd I instancji, nie uwzględnili powyższego okresu jako pracy w szczególnych warunkach wskazując, że we wszystkich dokumentach znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy widnieją zapisy, z których wynika, że wnioskodawca był zatrudniany na stanowiskach zbijacza skrzyń, pracownika fizycznego, stolarza, brygadzysty, które to prace nie zostały wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8 poz. 43 ze zm.) w wykazie A.

Sąd Okręgowy celem szczegółowego ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy przeprowadził szerokie postępowanie dowodowe w wyniku, którego Sąd ten ustalił, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia wykonywał prace fizyczne polegające na zbijaniu drewnianych opakowań do wyrobów szklanych za pomocą młotka i gwoździ, wyrównywaniu desek na strugarkach, obsłudze urządzeń stolarskich, służących do przycinania desek, obsłudze pilarek tarczowych.

Natomiast od dnia 1.04.1976 r. zakład pracy przyznał wnioskodawcy dodatek w związku z wykonywaniem przez niego funkcji brygadzysty. Do jego obowiązków należał dobór odpowiednich materiałów do produkcji skrzyń, przycinanie materiałów do odpowiedniej długości i szerokości, stały nadzór i odpowiedzialność za wykonanie opakowań, reperacja kontenerów, skrzyń i palet, opisanie i oznakowanie skrzyń, organizowanie stanowisk pracy, itp.

Wnioskodawca pobierał zlecenia na wykonanie określonej pracy, następnie ustalał ilość pracowników, których w danym dniu miał do dyspozycji. Razem z pracownikami pobierał tarcicę zawożoną na wózkach na halę. Wnioskodawca nadzorował te prace i sprawdzał jakość wykonania, pomagał zbijać skrzynie. Gotowe skrzynie układane były na suwnicę, która zawoziła je na Oddział Pakowni. Na hali, na której znajdowała się Skrzynkarnia, był hałas maszyn, na których przycinano deski, pył z przycinanych desek; hala była nieogrzewana.

Powyższe ustalenia wskazują, że wnioskodawca wykonywał typowe prace stolarskie, które nie zostały uwzględnione w wykazie A stanowiącym załącznik do w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8 poz. 43 ze zm.).

Wprawdzie można zgodzić się, że praca na oddziale zajmującym się zbijaniem skrzynek i przycinaniem drewnianych desek i elementów, związana była z pewnym zapyleniem i narażeniem na hałas, jednakże nie są to warunki, szczególne w rozumieniu przepisów wyżej powołanego rozporządzenia.

Oceny tej nie zmienia fakt, że pracodawca ustanowił wewnątrzzakładowe postanowienia, na podstawie których, wypłacał wnioskodawcy dodatki. Pracodawca miał prawo do określenia zasad wynagradzania i premiowania pracowników, w wybrany przez niego sposób, jednakże te wewnętrzne regulacje nie są wiążące dla ustalenia rodzaju i charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy.

Wszelkiego rodzaju zarządzenia, wykazy resortowe, jak również regulamin wewnętrzny obowiązujący w Hucie (...), w której pracował wnioskodawca, mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Tego rodzaju wykazy i zarządzenia ułatwiają identyfikację określonego stanowiska pracy. Innymi słowy, zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie jedynie w sferze dowodowej.

Przepisy ustawy emerytalno-rentowej wskazują wprost, że tylko prace wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dają podstawę do uznania ich za prace w szczególnych warunkach.

Również fakt, że wnioskodawca miał wcześniej na podstawie decyzji administracyjnej przyznane prawo do zasiłku przedemerytalnego z przyjęciem, że omawiany sporny okres pracy stanowił prace w warunkach szczególnych nie jest wiążący ani dla organu rentowego, ani też dla Sądu. Organ administracyjny dokonał własnej oceny stanu sprawy, nie przeprowadzając w tym zakresie szerszego postępowania dowodowego, ponadto postępowanie to dotyczyło przyznania innego rodzajowo świadczenia. Natomiast postępowanie w niniejszej sprawie wymagało ustalenia, czy wnioskodawca spełnia warunki do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury i Sąd mając na uwadze obowiązujące, w tym zakresie przepisy prawa materialnego, jak i procesowego, przeprowadził stosowne postępowanie i dokonał oceny materiału dowodowego w myśl art. 233 kpc.

Reasumując podkreślić raz jeszcze należy, że decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych jest możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. Przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego.

Praca wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie nie została wymieniona w tymże rozporządzeniu z tego też względu brak podstaw do uznania jej za pracę w szczególnych warunkach. Oznacza to tym samym, że wnioskodawca nie spełnia wymaganych prawem przesłanek do przyznania mu prawa do emerytury z tego tytułu.

Wobec powyższego stanu sprawy Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako oczywiście niezasadnej.